

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ กับที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด และที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง สรุปผลการศึกษาค้นคว้า ได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีสอนที่ต่างกัน 3 แบบ คือ
  - 1.1 กลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ
  - 1.2 กลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด
  - 1.3 กลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนที่ต่างกัน 3 แบบ ตามที่กล่าวในข้อ 1.
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความคงทนในการจำ การอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา จำแนกตามกลุ่มนักศึกษาที่เรียนการอ่านออกเสียงคำไทย โดยใช้วิธีสอนแต่ละแบบ

รูปแบบของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ตามแบบแผนการวิจัยแบบ Pretest-Posttest Control Group design ซึ่งมีรูปแบบ ดังนี้

Random assigned	Pretest	Treatment	Posttest		
			T ₂	T ₃	T ₄
RE ₁	T ₁	X ₁	T ₂	T ₃	T ₄
RE ₂	T ₁	X ₂	T ₂	T ₃	T ₄
RE ₃	T ₁	X ₃	T ₂	T ₃	T ₄

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักศึกษาหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาเอกประวัติศาสตร์ วิชาเอกภูมิศาสตร์ และวิชาเอกดนตรีศึกษา วิทยาลัยครูสงขลา สหวิทยาลัยทักษิณ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน รวมทั้งสิ้น 90 คน กำหนดเป็นกลุ่มทดลองที่หนึ่ง กลุ่มทดลองที่สอง และกลุ่มทดลองที่สาม ตามลำดับ การคัดเลือกกลุ่มและการกำหนดกลุ่ม ใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทย ได้แก่แบบทดสอบที่ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้น เพื่อใช้วัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทย (pretest) กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ก่อนจะกระทำการทดลองสอน คำที่นำมาจัดสร้างเป็นแบบทดสอบมีจำนวนทั้งสิ้น 90 คำ แยกเป็น ชุด ๆ ชุดละ 30 คำ ก่อนจะนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทดลองนำไปใช้กับนักศึกษากลุ่มอื่นจำนวน 100 คน ผลจากการทดลองใช้ พบว่า แบบทดสอบมีค่าความเที่ยงตรง .9453

2. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทย ได้แก่แบบฝึกที่ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการดำเนินการทดลองสอนการอ่านออกเสียงคำไทยกลุ่มทดลอง ทั้ง 3 กลุ่ม โดยนำคำจากแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทย ตามที่กล่าวในข้อ 1. มาจัดสร้าง แบ่งเป็น 2 แบบ ดังนี้

2.1 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทย แบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ ใช้ในการทดลองสอนกลุ่มทดลองที่หนึ่ง

2.2 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทย แบบให้อ่านเป็นคำโดด ใช้ในการทดลองสอนกลุ่มทดลองที่สอง และกลุ่มทดลองที่สาม

แบบฝึกทักษะดังกล่าว ได้จัดแยกเป็นชุด ๆ แบบละ 3 ชุด สำหรับใช้ทดลองสอน 1 ชุด ต่อ 1 ครั้ง ต่อ 1 สัปดาห์

3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย และแบบทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ได้แก่

3.1 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้น เพื่อใช้วัดผลทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย (postest I) กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ทันทีที่ทำการทดลองสอนแต่ครั้งเสร็จสิ้นลง โดยนำคำจากแบบฝึกทักษะที่ใช้ในการดำเนินการทดลองสอน ทั้ง 3 ชุด จำนวน 90 คำ มาจัดสร้างเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดตัวเลือก จำนวน 90 ข้อ แยกเป็น 3 ชุด ชุดละ 30 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบหลังการทดลองสอน 1 ครั้ง ต่อ 1 ชุด ต่อ 1 สัปดาห์

3.2 แบบทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยมี 2 ชุด คือ

3.2.1 แบบทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้น เพื่อใช้วัดผลทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย (postest II) กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม หลังจากการทดลองสอนแต่ละครั้งผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ตามที่กล่าวในข้อที่ 3.1

3.1.2 แบบทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้น เพื่อใช้วัดผลทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย (postest III) กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม หลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้วประมาณ 2 เดือน โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทย ตามที่กล่าวในข้อที่ 1.

การดำเนินการทดลอง และการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. กำหนดรูปแบบและจัดเตรียมเครื่องมือ ที่จะใช้ในการศึกษาวิจัย
2. สุ่มประชากรตัวอย่าง และกำหนดกลุ่มตัวอย่าง เป็นกลุ่มทดลองที่หนึ่ง กลุ่มทดลองที่สอง และกลุ่มทดลองที่สาม
3. ทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทย ของกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม (postest) ก่อนดำเนินการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้น จำนวน 3 ชุด รวมทั้งสิ้น 90 คำ
4. ดำเนินการทดลองสอนการอ่านออกเสียงคำไทย กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ด้วยตนเอง โดยนำแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทยที่ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้นจำนวน 3 ชุด ชุดละ 30 คำ มาใช้ในการทดลองสอน 1 ชุด ต่อ 1 ครั้ง ในแต่ละสัปดาห์ตามลำดับ รวมการทดลองสอนกลุ่มละ 3 ครั้ง กำหนดกลุ่มในการทดลองสอน ดังนี้

กลุ่มทดลองที่หนึ่ง ทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ

กลุ่มทดลองที่สอง ทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด

กลุ่มทดลองที่สาม ทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษา
ฝึกอ่านด้วยตนเอง

5. ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยของกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม
ทันทีที่การทดลองสอนแต่ละครั้งในแต่ละสัปดาห์เสร็จสิ้นลง (postest I) โดยใช้แบบทดสอบที่
ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้น ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3 ชุด ชุดละ 30 ข้อ ทดสอบครั้งละ 1 ชุด ตามลำดับ
รวมการทดสอบกลุ่มละ 3 ครั้ง

6. ทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของกลุ่มทดลอง ทั้ง 3 กลุ่ม
หลังจากการทดลองสอนแต่ละครั้งผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ (postest II) โดยใช้แบบทดสอบชุด
เดียวกัน กับแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3
ชุด ชุดละ 30 ข้อ ทดสอบครั้งละ 1 ชุด ตามลำดับ รวมการทดสอบกลุ่มละ 3 ครั้ง

7. ทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของกลุ่มทดลอง ทั้ง 3 กลุ่ม
หลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้วประมาณ 2 เดือน (postest III) โดยใช้แบบทดสอบชุด
เดียวกันกับแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทย ซึ่งมีจำนวน 3 ชุด รวมทั้งสิ้น
90 คำ

8. ตรวจสอบให้คะแนน และรวบรวมผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูล
ด้วยวิธีการทางสถิติ

การจัดกระทำกับข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การจัดกระทำกับข้อมูล

นำข้อมูล ซึ่ง ได้แก่ คะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง
คำไทย คะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย และคะแนนที่
ได้จากการทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม มา
วิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ ดังนี้

1.1 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทย ระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม จากการทดลองก่อนการทดลองสอน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน 1 ตัวประกอบ (One way analysis of variance) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติก็ใช้ t-test ทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป

1.2 เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ระหว่างกลุ่มทดลอง ทั้ง 3 กลุ่ม ทันทีที่ทำการทดลองสอนเสร็จสิ้นแล้ว โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน 1 ตัวประกอบ (One way analysis of variance) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ใช้ t-test ทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป

1.3 เปรียบเทียบคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม จากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไป แล้ว ประมาณ 2 สัปดาห์ และจากการทดสอบ หลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้วประมาณ 2 เดือน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน 1 ตัวประกอบ (One way analysis of variance) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ใช้ t-test ทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป

1.4 หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้ จากการทดลองผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยหลังจากการทดลองสอนผ่านไป แล้ว ประมาณ 2 เดือน ของกลุ่มทดลองแต่ละกลุ่ม จำแนกตามกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแต่ละแบบ โดยใช้การคำนวณหาผลสัมพัทธ์ ของคะแนนแบบเพียร์สัน (Pearson product - moment correlation coefficient)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ ค่าสถิติที่ได้จากการคำนวณ มีดังนี้

2.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Arithmetic Mean)

2.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.3 ค่าผลบวกกำลังสอง (Sum of Squares)

- 2.4 ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสอง (Mean Squares)
- 2.5 ค่า F-test (F-distribution)
- 2.6 ค่า t-test (t-distribution)
- 2.7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา กลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม จากการทดสอบก่อนการทดลองตอน ปรากฏว่า แต่ละกลุ่มมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำไทยไม่แตกต่างกัน
2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบ ทันทีที่การทดลองสอนเสร็จสิ้นลง ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนต่างกัน 3 แบบ ปรากฏว่า แต่ละกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และเมื่อนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ปรากฏว่า
  - 2.1 นักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย สูงกว่ากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำ โดด
  - 2.2 นักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยสูงกว่ากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำ โดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง
  - 2.3 นักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำ โดด กับนักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำ โดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ไม่แตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบหลังการทดลองสอนผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่มซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนต่างกัน 3 แบบ ปรากฏว่าแต่ละกลุ่มมีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ปรากฏว่า

3.1 นักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย สูงกว่านักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด

3.2 นักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย สูงกว่านักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง

3.3 นักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด กับนักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง มีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยไม่แตกต่างกัน

4. ผลการเปรียบเทียบคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้ว ประมาณ 2 เดือน ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่มซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนต่างกัน 3 แบบ ปรากฏว่า แต่ละกลุ่มมีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ปรากฏว่า

4.1 นักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย สูงกว่านักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด

4.2 นักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย สูงกว่านักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง

4.3 นักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็น

คำโตดกับนักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโตดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง มีความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยไม่แตกต่างกัน

5. ผลการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบทันทีที่การทดลองสอนเสร็จสิ้นลง กับคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้ว ประมาณ 2 เดือน ของนักศึกษากลุ่มทดลองแต่ละกลุ่ม จำแนกตามกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแต่ละแบบ ปรากฏผลดังนี้

5.1 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .6409

5.2 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโตด มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .7765

5.3 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโตดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .6322

อภิปรายผล

1. จากการเปรียบเทียบคะแนนความถาวรในการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม จากการทดสอบก่อนการทดลองสอน ซึ่งผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยในการทดสอบของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่หนึ่ง เท่ากับ 17.7000 กลุ่มทดลองที่สอง เท่ากับ 17.8667 กลุ่มทดลองที่สาม เท่ากับ 17.9000 ที่เป็นเช่นนี้

อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษากลุ่มทดลองแต่ละกลุ่มมีภูมิหลังบางด้านคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ

1.1 การนับถือศาสนา

กลุ่มทดลองที่	นับถือศาสนา	
	พุทธ / คน	อิสลาม / คน
1	28	2
2	27	3
3	27	3

1.2 วิชาที่ชอบหรือถนัดที่สุด

กลุ่มทดลองที่	วิชาที่ชอบหรือถนัดที่สุด	
	วิชาเอก	วิชาภาษาไทย
1	26	4
2	28	2
3	25	6

1.3 คะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

กลุ่มทดลองที่	คะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย			
	1.50-2.00	2.00-2.50	2.50-3.00	3.00 ขึ้นไป
1	15	11	4	-
2	14	12	4	-
3	12	11	6	1

1.4 ระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	กลุ่มทดลอง	กลุ่มทดลอง	กลุ่มทดลอง
	ที่ 1 (คน)	ที่ 2 (คน)	ที่ 3 (คน)
ไม่จบ ป.4	1	-	1
จบ ป.4	19	19	17
จบ ป.7 หรือเทียบเท่า	3	1	-
จบ ม.ศ.3 หรือเทียบเท่า	3	5	5
จบ ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า	2	5	4

ระดับการศึกษาของบิดา	กลุ่มทดลอง ที่ 1 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 2 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 3 (คน)
จบอนุปริญาหรือเทียบเท่า	-	-	2
จบปริญาตรี	2	-	1

1.5 ระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษาของมารดา	กลุ่มทดลอง ที่ 1 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 2 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 3 (คน)
ไม่จบ ป.4	3	-	4
จบ ป.4	21	27	22
จบ ป.7 หรือเทียบเท่า	3	1	1
จบ ม.ศ.3 หรือเทียบเท่า	-	1	1
จบ ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า	-	-	-
จบอนุปริญาหรือเทียบเท่า	-	-	-
จบปริญาตรี	3	1	2

1.6 อาชีพของบิดา

อาชีพของบิดา	กลุ่มทดลอง	กลุ่มทดลอง	กลุ่มทดลอง
	ที่ 1 (คน)	ที่ 2 (คน)	ที่ 3 (คน)
รับราชการ/หรือทำงานรัฐวิสาหกิจ	4	4	7 / 2
ค้าขาย/หรือทำธุรกิจเกี่ยวกับการค้า	9	4	4
ทำการเกษตร	15	17	14
ทำงานบริษัท	1	1	-
รับจ้าง	1	1	-
ไม่มีอาชีพ/หรือถึงแก่กรรม	-	2 / 1	3

1.7 อาชีพของมารดา

อาชีพของมารดา	กลุ่มทดลอง	กลุ่มทดลอง	กลุ่มทดลอง
	ที่ 1 (คน)	ที่ 2 (คน)	ที่ 3 (คน)
รับราชการ/หรือทำงานรัฐวิสาหกิจ	2	2	3 / 1
ค้าขาย/หรือทำธุรกิจเกี่ยวกับการค้า	14	10	14

อาชีพของมารดา	กลุ่มทดลอง ที่ 1 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 2 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 3 (คน)
ทำการเกษตร	13	16	12
ทำงานบริษัท	1	-	-
รับจ้าง	-	-	-
ไม่มีอาชีพ/หรือถึงแก่กรรม	-	1 / 1	-

1.8 ภาษาพูดที่บ้าน

ภาษาพูดที่บ้าน	กลุ่มทดลอง ที่ 1 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 2 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 3 (คน)
ภาษาถิ่นใต้	26	23	22
ภาษากลาง	1	3	2
ภาษาถิ่นใต้และภาษากลาง	2	2	6
ภาษาถิ่นใต้และภาษามลายู	-	1	-
ภาษามลายูและภาษากลาง	-	-	-
ภาษาถิ่นใต้ ภาษากลางและภาษามลายู	1	1	-

1.9 เขตที่อยู่อาศัย

เขตที่อยู่อาศัย	กลุ่มทดลอง ที่ 1 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 2 (คน)	กลุ่มทดลอง ที่ 3 (คน)
เทศบาล	5	2	7
สุขาภิบาล	5	4	6
เขตชนบท	20	24	17

2. จากการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ของ นักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ซึ่งผลปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยในการทดสอบของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยคะแนน เฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่หนึ่ง เท่ากับ 82.9667 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่สอง เท่ากับ 77.2333 และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่สาม เท่ากับ 75.3000 การที่คะแนนเฉลี่ยในการ ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง สูงกว่า คะแนนเฉลี่ยของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สองและกลุ่มทดลองที่สาม และคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษากลุ่ม ทดลองที่สอง สูงกว่ากลุ่มทดลองที่สาม อาจสืบเนื่องมาจากเหตุผล ดังต่อไปนี้ คือ

2.1 นักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งได้รับการสอนการอ่านออกเสียงคำไทยด้วย วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ วิธีสอนแบบดังกล่าวนี้ ขณะที่ผู้วิจัยกำลังทดลองสอน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่สนใจข้อความในแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทย ที่นำมาใช้ประกอบในการ สอนมาก และได้ติดตามฟัง สังเกต ความสัมพันธ์ระหว่างคำที่จะอ่านออกเสียง กับข้อความที่นำมา ประกอบซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ กันหลายรูปแบบโดยตลอด เป็นเหตุให้นักศึกษาไม่รู้ลึกเบื้องหน้า ใน

การเรียนรู้จึงส่งผลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งผลการรณดังกล่าวสอดคล้องกับคำแนะนำของชาญชัย อินทรประวัตติ ที่กล่าวไว้ในเรื่ององค์ประกอบของการจำว่า ความสนใจในสิ่งที่เรียน ถ้าผู้เรียนมีความสนใจในสิ่งที่ตนเรียนมาก ผู้เรียนก็มีโอกาสที่จะจดจำเรื่องที่เรียนไปได้มากกว่าการเรียนเรื่องที่ตนไม่สนใจ¹ นอกจากนี้ การสอนการอ่านออกเสียงคำไทยโดยใช้ วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ ซึ่งอาจจะมีส่วนช่วยให้เด็กศึกษาสามารถจดจำการอ่านออกเสียงคำที่ได้เรียนไปง่ายขึ้น เพราะได้อาศัยการสังเกตความเกี่ยวข้องของสัมพันธ์กันระหว่างคำที่จะอ่าน กับข้อความที่นำมาประกอบ ทำให้สามารถถ่ายภาพจดจำคำนั้น ๆ ได้ และเมื่อต้องการอ่าน ก็ระลึกถึงการอ่านออกเสียง ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับคำแนะนำของ สุวัฑฒร์ ศิริวิมลลก ที่กล่าวว่า ในการสอนการจดจำคำที่อ่าน ถ้าครูผู้สอนพยายามสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างคำที่อ่านกับคำอื่น ๆ วิธีการดังกล่าวจะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำนั้น ๆ ได้ง่ายขึ้น² จากเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมดเมื่อนำมาประกอบกันเข้า จึงมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง สูงกว่ากลุ่มทดลองที่สอง และกลุ่มทดลองที่สาม

2.2 นักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งได้รับการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย ด้วยวิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด วิธีสอนแบบดังกล่าว ขณะที่ผู้วิจัยกำลังทดลองสอน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่สนใจเรียนเนื้อหาในแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทย ที่นำมาใช้ประกอบในการสอนเท่าที่ควร และมีนักศึกษามากมายแสดงอาการเบื่อหน่าย ไม่รู้สึกสนุกต่อการเรียนรู้หลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงคำ ตามอักษรวิธี ตามความนิยม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษากลุ่มทดลองที่สองไม่ได้เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก อีกทั้งไม่สนใจวิชาภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ (ข้อมูลได้จากแบบสอบถาม) ดังนั้น เมื่อต้องมาเรียนและฟังการอธิบายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอ่านคำ เช่น

1 ชาญชัย อินทรประวัตติ วิธีสอนทั่วไปและการสอนแบบจุลภาค หน้า 23

2 สุวัฑฒร์ ศิริวิมลลก การศึกษาเปรียบเทียบความถนัดทางการเรียนและความคงทนในการจำ ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยใช้และไม่ใช้วิธีเรียนเพื่อรู้แจ้ง ในวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หน้า 21

การอ่านคำสมาส การอ่านตัวสะกดตัวตามในคำบาลีสันสกฤต ฯลฯ ซึ่งเป็นเรื่องของหลักภาษาหลาย คนจึงไม่สนใจเรียน และไม่สนใจฟัง ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าว สอดคล้องกับการศึกษาค้นคว้าของ พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาวรรณคดี มากกว่าวิชาหลัก ภาษา เห็นว่าวิชาหลักภาษาเป็นวิชาที่เข้าไยยาก น่าเบื่อหน่าย¹ จากเหตุผลที่กล่าวมา อาจเป็น สาเหตุทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ต่ำ กว่ากลุ่มทดลองที่หนึ่ง

2.3 นักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งได้รับการสอนการอ่านออกเสียงคำไทยด้วยวิธี สอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง วิธีสอนแบบดังกล่าว ขณะที่ผู้วิจัย กำลังทดลองสอน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่อ่านเนื้อหาในแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทย ที่นำมาใช้ประกอบในการสอน โดยการอ่านในใจ มีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่อ่านออกเสียงตามไป ด้วยการที่นักศึกษาใช้วิธีการอ่านแบบอ่านในใจ จึงเท่ากับนักศึกษาส่วนใหญ่ได้เรียนรู้เรื่องการอ่าน ออกเสียงคำต่าง ๆ ในแบบฝึกหัดโดยอาศัยประสาทตาเพียงด้านเดียว ผิดกับนักศึกษากลุ่ม ทดลอง ที่หนึ่ง และกลุ่มทดลองที่สอง ที่ได้เรียนรู้ทั้งทางประสาทหูและประสาทตา การเรียนรู้โดยอาศัย ประสาทสัมผัสนั้น หากนักศึกษาใช้ประสาทสัมผัสน้อย การเรียนรู้ก็จะลดน้อยตามลงไปด้วย ซึ่ง ลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับคำแนะนำของ ชาอุชัย อินทรประวัตติ ที่ได้กล่าวไว้ในเรื่ององค์ ประกอบของการจำว่า การได้มีโอกาสรับรู้ หรือมีประสบการณ์ผ่านประสาทรู้ลึกหลายอย่าง จะ ช่วยให้ผู้เรียน จดจำประสบการณ์นั้น ได้ดีกว่าการมีประสบการณ์ผ่านประสาทรู้ลึกแต่เพียงด้าน เดียว² ประกอบกับนักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ไม่ได้เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก และมี จำนวนมากที่ไม่สนใจวิชาภาษาไทย (ข้อมูลได้จากแบบสอบถาม) เมื่อต้องมาอ่านมาเรียนรู้ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงคำ ตามอักษรวิธี ตามความนิยม หลายคนจึงเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย และขาดความสนใจ จากเหตุผลทั้งหมด อาจเป็นสาเหตุทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออก

¹พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร หน้า 38

²ชาอุชัย อินทรประวัตติ วิธีสอนทั่วไปและการสอนแบบจุลภาค หน้า 23

ออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับกลุ่มทดลองที่หนึ่ง และกลุ่มทดลองที่สอง

3. จากการเปรียบเทียบคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษากลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ซึ่งผลปรากฏว่า 1) คะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มจากการทดสอบหลังจากการทดลองผ่านไปแล้วประมาณ 2 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ เท่ากับ 71.2333 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด เท่ากับ 64.3333 และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด โดยให้นักศึกษานำคำอ่านด้วยตนเอง เท่ากับ 60.9000 2) คะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มจากการทดสอบหลังจากการทดลองผ่านไปแล้วประมาณ 2 เดือน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองที่หนึ่ง เท่ากับ 69.3000 กลุ่มทดลองที่สอง เท่ากับ 62.6667 กลุ่มทดลองที่สาม เท่ากับ 57.2667 การที่คะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง สูงกว่ากลุ่มทดลองที่สอง และกลุ่มทดลองที่สาม และคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง สูงกว่ากลุ่มทดลองที่สาม อาจสืบเนื่องมาจากแต่ละกลุ่มได้รับการสอนด้วยวิธีสอนที่ต่างกัน กล่าวคือ

3.1 นักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ได้รับการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย ด้วยวิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ การสอนด้วยวิธีดังกล่าว มิได้เน้นให้นักศึกษาจำหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงคำที่นำมาสอนตามอักษรวิธี ตามความนิยม ซึ่งเป็นเรื่องของหลักภาษา แต่มุ่งเน้นอธิบายเฉพาะการอ่านออกเสียงคำนั้น ๆ เป็นสำคัญ โดยการชี้แนะให้นักศึกษาสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างคำที่จะอ่านออกเสียงกับข้อความที่นำมาประกอบซึ่งมีหลายลักษณะ ทำให้นักศึกษาไม่เบื่อหน่ายในการเรียน อีกทั้งยังช่วยเร้าให้นักศึกษาเกิดความสนใจและตั้งใจติดตามฟังการอธิบายตั้งแต่ต้นจนจบจึงส่งผลทำให้นักศึกษาสามารถจดจำการอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ที่เรียนได้แม่นยำขึ้น และสามารถจดจำไว้ได้นานขึ้น ซึ่งวิธีการที่กล่าวมานี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ ม.ล. ปิ่น มาลากุล ที่แนะนำเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนของครู ในความตอนหนึ่งว่า การที่ผู้เรียน สนใจ และตั้งใจ

เรียน การเรียนรู้และการจดจำสิ่งที่เรียนรู้ จะเกิดขึ้นได้ง่าย¹ จากเหตุผลดังกล่าว อาจเป็นสาเหตุทำให้ความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง สูงกว่ากลุ่มทดลองที่สองและกลุ่มทดลองที่สาม

3.2 นักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ได้รับการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย ด้วยวิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด การสอนด้วยวิธีดังกล่าว เน้นให้นักศึกษาจดจำการอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ที่นำมาสอนควบคู่ไปกับการจดจำหลักเกณฑ์การอ่านคำนั้น ๆ ตามอักษรวิธี ตามความนิยม อันเป็นการอธิบายเกี่ยวกับเรื่องของหลักภาษา ทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจเรียน ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับคำกล่าวของ สมถวิล วิเศษสมบัติ ที่กล่าวว่า ปัญหาในการสอนหลักภาษาก็คือ นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อ วิชาภาษาไทย ไม่อยากเรียน โดยเห็นว่าเป็นวิชาที่ต้องจำมาก ทำให้เบื่อหน่ายท้อแท้ และไม่อยากเรียน² เมื่อผู้เรียนไม่ตั้งใจไม่อยากเรียน การจะจดจำสิ่งที่เรียนรู้ก็ย่อมจะเกิดขึ้นได้ยาก จากเหตุผลดังที่กล่าวมา อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ต่ำกว่ากลุ่มทดลองที่หนึ่ง

3.3 นักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ได้รับการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย ด้วยวิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง การสอนด้วยวิธีดังกล่าว เน้นให้นักศึกษาจดจำการอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ที่นำมาสอน ควบคู่ไปกับการจดจำหลักเกณฑ์การอ่านคำนั้น ๆ ตามอักษรวิธี ตามความนิยม ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับหลักภาษา ทำให้นักศึกษาเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน เช่นเดียวกับนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่สอง ประกอบกับวิธีการเรียน กระทำโดยอาศัยประสาทสัมผัส คือ ประสาทตาเพียงด้านเดียว ดังรายละเอียดตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงส่งผลให้การเรียนรู้ของนักศึกษาลดน้อยถอยลงไปอีก จากเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวมา อาจเป็นสาเหตุทำให้ความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ต่ำกว่ากลุ่มทดลอง

¹ม.ล. ปิ่น มาลากุล ปณิธานของ ป.ม. หน้า 2

²สมถวิล วิเศษสมบัติ วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา หน้า 179

ที่หนึ่ง และกลุ่มทดลองที่สอง

4. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้ว ประมาณ 2 เดือน ของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม จำแนกตามกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแต่ละแบบ ซึ่งผลปรากฏว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยคะแนนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่หนึ่ง ซึ่งทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีความสัมพันธ์กันที่ระดับ .6409 คะแนนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สอง ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด มีความสัมพันธ์กันที่ระดับ .7765 และคะแนนของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สาม ซึ่งทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง มีความสัมพันธ์กันที่ระดับ .6322 การที่คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มทดลองแต่ละกลุ่ม มีความสัมพันธ์กันทางบวก อาจเป็นเพราะว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับความคงทนในการจำของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม มีความสัมพันธ์กันเป็นกระบวนการ ซึ่งสอดคล้องกับคำอธิบายของ กาเย ที่ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ในเรื่องขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้และการจำ ความตอนหนึ่งว่า กระบวนการเรียนรู้และการจำมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่หนึ่ง เป็นขั้นสร้างความเข้าใจ ขั้นที่สอง เป็นขั้นการเรียนรู้ ขั้นที่สาม เป็นขั้นเก็บไว้ในความจำ และขั้นที่สี่ เป็นขั้นการรื้อฟื้น กระบวนการขั้นที่หนึ่งและขั้นที่สอง เป็นสภาพของการเรียนรู้ ส่วนขั้นที่สาม และขั้นที่สี่เป็นสภาพของการจำ ถ้าผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนรู้ในขั้นที่หนึ่งและขั้นที่สอง ก็จะทำให้ความจำ และการรื้อฟื้นลดลง หรือจำหรือรื้อฟื้นไม่ได้เลย¹ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษากลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย ด้วยวิธีสอนแบบเดียวกัน ย่อมจะมีความสัมพันธ์กันไปในทางเดียวกัน กล่าวคือ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง

¹ Gagné The Condition of Learning . P. 70-71

การเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยสูง จะมีความคงทนในการจำสูงตามไปด้วย ส่วนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยต่ำ จะมีความคงทนในการจำต่ำตามไปด้วย ทั้งนี้ เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำนั้น เป็นกระบวนการที่เกิดต่อเนื่องกัน

จากการเปรียบเทียบระหว่างคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษาจำแนกตามกลุ่มทดลอง ซึ่งผลปรากฏว่า ผลคะแนนของแต่ละกลุ่มลดลงเช่นเดียวกัน คือ

กลุ่มทดลองที่	คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย	คะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยจากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไป แล้ว 2 สัปดาห์	คะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้ว ประมาณ 2 เดือน
1	82.9667	71.2333	69.3000
2	77.2333	64.3333	62.6667
3	75.3000	60.9000	57.2667

และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษากลุ่มทดลองแต่ละกลุ่ม จะเห็นว่า

1. ระหว่างคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทย กับคะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยจากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้วประมาณ 2 สัปดาห์ ปรากฏว่า ผลคะแนนของนักศึกษาแต่ละกลุ่มมีความแตกต่างกันมาก แสดงว่าความคงทนในการจำของนักศึกษาลดลงอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาดังกล่าว

2. ระหว่างคะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ กับคะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย จากการทดสอบหลังจากการทดลองสอนผ่านไปแล้วประมาณ 2 เดือน ของนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม จะเห็นว่าผลคะแนนดังกล่าวมีความแตกต่างกันน้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับคะแนนเฉลี่ยความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทย ของนักศึกษาตามที่กล่าวในข้อ 1. แสดงให้เห็นว่าความคงทนในการจำของของนักศึกษาจะลดช้าลงในช่วงเวลาดังกล่าว

ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบตามที่กล่าวมานี้ มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เอบบิงฮอลล์ นักจิตวิทยาชาวเยอรมัน ที่ได้ทดลองให้ผู้เรียนท่องจำคำที่ไม่มีความหมาย ซึ่งผลปรากฏว่า ผู้เรียนจะมีปริมาณการจำลดลงเรื่อย ๆ ตามระยะห่างของเวลา โดยปริมาณความจำจะลดลงมากในระยะแรก แล้วค่อย ๆ ลดน้อยลงในระยะต่อมา¹

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาดังกล่าวครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวคิดที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงคำไทย และการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ในการเรียนการสอน

จากการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ กับที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดด และที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง ปรากฏว่า นักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านคำสูงที่สุด ส่วนกลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอน

¹ ลลิต วงศ์สุวรรณต์ จิตวิทยาการศึกษา หน้า 229

แบบให้อ่านเป็นคำโดด และกลุ่มที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านเป็นคำโดดโดยให้นักศึกษาฝึกอ่านด้วยตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าตามลำดับ ดังนั้นจึงใคร่ขอเสนอแนะว่า ในการสอนการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักศึกษา เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น อาจารย์ผู้สอนควรนำวิธีการสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบไปปรับบรรจุใช้ โดยอาจจะดำเนินการในการสอน ดังต่อไปนี้

1.1 ก่อนจะสอนควรบอกวัตถุประสงค์ในการสอนให้นักศึกษาได้ทราบว่าจะให้พวกเขาเรียนเรื่องอะไร และเรียนเพื่อประโยชน์อะไร หากนักศึกษารู้จุดประสงค์ในการเรียนอาจจะช่วยให้ตั้งใจเรียนมากขึ้น ดังนั้นในการสอนเรื่องการอ่านออกเสียงคำไทย อาจารย์ผู้สอนควรอธิบายให้นักศึกษาได้ทราบก่อนว่าจะสอนเรื่องดังกล่าวแก่นักศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้นักศึกษาอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ถูกต้องตามอักขรวิธี ตามความนิยม ส่วนประโยชน์ที่ได้จากการเรียน ก็คือ นักศึกษาจะได้นำความรู้เหล่านี้ไปใช้ในการอ่านและการพูดเพื่อการสื่อสาร ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

1.2 ก่อนจะสอนควรทดสอบความรู้เดิมของนักศึกษาก่อน เพราะนอกจากจะช่วยให้ทราบพื้นฐานระดับความรู้ในการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษาแต่ละคนแล้ว ยังมีประโยชน์ในการคัดเลือกคำที่จะนำมาสอนให้สัมพันธ์ กับความรู้เดิมของนักศึกษาอีกด้วย เกี่ยวกับการทดสอบความรู้เดิมของนักศึกษาในเรื่องการอ่านออกเสียงคำไทย หากอาจารย์ผู้สอนเฝ้าบัญชีคำการอ่านออกเสียงคำไทยที่กำหนดสอน ในรายวิชา 2611201 ซึ่งมีจำนวนประมาณ 512 คำ มาทดสอบทั้งหมดก็อาจจะเป็นการไม่สะดวก ทั้งนี้เพราะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของเวลา กล่าวคือ จะทำให้สิ้นเปลืองเวลามาก อันจะส่งผลกระทบต่อการเรียนเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีมากมายหลายหัวข้อในรายวิชานี้ ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนควรหาทางแก้ไข โดยใช้วิธีการคัดเลือกคำที่จะนำมาทดสอบให้มีจำนวนน้อยลง แต่ยังคงครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดอยู่ โดยอาจกระทำได้ดังนี้ วิธีที่หนึ่งพิจารณาตัดคำที่มีลักษณะการอ่านออกเสียงคล้ายกันจำนวนหนึ่งออกไป เช่น คำว่า กรมขุน กรมคลัง กรมท่า กรมธรรม์ กรมนา กรมพระ กรมพระยา กรมวัง กรมเวียง กรมหมื่น กรมหลวง จากตัวอย่าง ซึ่งมีคำจำนวนทั้งสิ้น 8 คำ อาจตัดคำใดคำหนึ่งเลือกมาทดสอบเพียง 1 คำ ก็พอ ทั้งนี้เพราะจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า คำที่มีลักษณะดังตัวอย่างที่กล่าวมานี้ถ้าให้นักศึกษาอ่านคำหนึ่งถูกส่วนใหญ่

มักจะอ่านคำอื่นถูกเช่นกัน ส่วนวิธีที่สองให้พิจารณา ตัดคำที่อ่านออกเสียงได้ 2 แบบ ออกไป เช่น คำว่า ปรปักษ์ จะอ่านว่า "ปอ-ระ-ปักษ์" หรือ "ปะ-ระ-ปักษ์" ก็ถูกทั้งนั้น จึงไม่จำเป็นต้องนำมาทดสอบอีก ในการคัดเลือกคำโดยใช้วิธีการดังกล่าว อาจารย์ผู้สอนจะสังเกตจากจำนวนคำทั้งหมด ประมาณ 512 คำ ที่จะนำมาใช้ในการทดสอบความรู้เดิมของนักศึกษา เมื่อคัดเลือกเรียบร้อยแล้ว จะเหลือเพียง 329 คำ เท่านั้น และจำนวนคำที่เหลือนี้ อาจารย์ผู้สอนอาจจะคัดเลือกให้เหลือน้อยลงไปได้อีกตามที่เห็นสมควร จากนั้นจึงนำผลที่ได้จากการทดสอบมาใช้ประโยชน์ในการคัดเลือกคำที่จะนำมาสอนให้สัมพันธ์กับความรู้เดิมของนักศึกษาในลำดับต่อไป กล่าวคือ คำใดที่นักศึกษาอ่านผิดมากก็นำมาสอนใหม่ ส่วนคำใดที่นักศึกษาอ่านถูกแล้วก็ไม่ต้องนำมาสอนอีก

1.3 ในการสอนควรเน้นเรื่องวิธีการมากกว่าเรื่องเนื้อหา เพราะเนื้อหาที่จะสอนในระดับอุดมศึกษานั้นมีมากมาย ดังนั้นสิ่งที่อาจารย์ผู้สอนควรถ่ายทอดให้แก่ศึกษาก็คือ วิธีการที่จะให้พวกเขาไปใช้ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่าการสอนการอ่านออกเสียงคำไทยโดยใช้วิธีสอนแบบให้อ่านคำที่มีข้อความประกอบ ให้ผลสัมฤทธิ์สูงที่สุด หากอาจารย์ผู้สอนประสงค์จะนำวิธีสอนดังกล่าวมาใช้ แต่มีปริมาณจะนำคำจำนวนประมาณ 512 คำ มาสอนนักศึกษาในห้องเรียนได้ทั้งหมด เพราะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเดิม คือ เรื่องของเวลา ก็ให้นำคำจำนวนหนึ่งมาสอนอธิบายพอเป็นตัวอย่าง แล้วรวบรวมคำที่ยังไม่ได้สอน ให้นักศึกษาไปค้นคว้าทำรายงานมาส่ง โดยแบ่งจำนวนคำมาทีละ 50 คำ มอบหมายให้นักศึกษาไปคิดข้อความประกอบคำดังกล่าว อาจจะประกอบตามลักษณะหรือรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เช่น ใช้คำคล้องจอง ใช้คำทำนองชี้แนะการอ่าน ฯลฯ ตามที่ อาจารย์ผู้สอนได้อธิบายตัวอย่างไปแล้ว แล้วกำหนดเวลาให้นักศึกษานำรายงานมาส่ง ภายใน 1 สัปดาห์ หลังจากที่ได้รับมอบหมาย

1.4 ควรทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษาทันทีที่ครบกำหนดเวลาในการส่งงาน เพื่อวัดผลทางการเรียนและเพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำต่าง ๆ ที่เรียนไปได้แม่นยำขึ้น ส่วนคำที่จะนำมาใช้ในการทดสอบ หากไม่สามารถทดสอบได้ทุกคำ ก็ให้พิจารณา คัดเลือกเฉพาะคำที่คิดว่า นักศึกษาน่าจะมีปัญหาในการอ่าน โดยสังเกตจากผลคะแนนที่ได้จากการ ทดสอบก่อนการทดลองสอน หรือเลือกเฉพาะคำที่สังเกตเห็นว่าสื่อสารมวลชน หรือบุคคลทั่วไปอ่านผิดเป็นประจำมาทดสอบ หรืออาจนำคำจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการ

อ่านออกเสียงคำไทย ที่ผู้วิจัยจัดสร้างขึ้นมาใช้ประกอบด้วยก็ได้ จากนั้นควรทดสอบความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา หลังจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ เพื่อทบทวนความรู้แก่นักศึกษาอีกครั้ง ทั้งนี้เพราะช่วงเวลาดังกล่าวนี้นี้เป็นช่วงเวลาที่ความคงทนในการจำของนักศึกษาลดลงเร็วมาก

1.5 หลังการทดสอบควรพิจารณาช่วยเหลือ การฝึกการอ่านออกเสียงคำไทยแก่นักศึกษาทั้งที่เป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล ตามความเหมาะสม โดยพิจารณาจากคะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา กล่าวคือ หลังจากการทดสอบเสร็จสิ้นลง อาจารย์ผู้สอนควรเฝ้าคำ แต่ละคำที่นักศึกษาแต่ละคน อ่านผิดมาเรียงลำดับตามความถี่ของการอ่านผิดจากสูงไปต่ำ จากนั้นจึงรวบรวมคำที่นักศึกษาส่วนใหญ่อ่านผิดมาสอนอีกครั้ง หรือถ้าพบว่านักศึกษาค้นได้อ่านผิดมากเมื่อเทียบกับนักศึกษาค้นอื่นในชั้นเรียนเดียวกัน ก็ควรเรียกมาสอน หรือแนะนำให้เป็นกรณีพิเศษ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำวิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทยทั้ง 3 แบบ ไปทดลองใช้กับนักศึกษากลุ่มวิชาเอกอื่น สาขาวิชาการอื่น วิทยาลัยครูอื่น หรือสหวิทยาลัยอื่น เพื่อเปรียบเทียบผลกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้

2.2 ควรนำวิธีสอนการอ่านออกเสียงคำไทยทั้ง 3 แบบ ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเปรียบเทียบผลกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการจำการอ่านออกเสียงคำไทยของนักศึกษา โดยใช้วิธีสอนแบบอื่นหรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำไทยเสียใหม่ หรือเพิ่มจำนวนคำสำหรับนำมาใช้ในการทดลองสอนให้มากขึ้น